

при Елена, развалили телеграфа и сутрeнътa заминали за Ямболъ.

Четири турски сѣмейства неискали да избѣгнатъ и останали въ кѣщата си. Намѣрили се и други такива, които били заведени въ митрополията и добръ гледани.

Слѣдъ два дни въ една кѣща въ махалата Гюлджукъ гдѣто имало скрити двама турци, убили руски солдати. Единия бранящецъ се искалъ да избѣгне, нѣ билъ застигнатъ и убитъ, а другия въ кѣщата се защищавалъ, нѣ наедно съ зданието изгорѣлъ.

Тогава се издала заповѣдъ, гдѣто се намѣри турчинъ да се убива. Въ Славчовата махала убили три туркини и 5—6 д. турци; нѣ тая заповѣдъ имала сила само за единъ день.

Нѣкой си Юмеръ ефенди съ жена си и три възрастни дѣщери изявилъ желание да приеме християнската вѣра, билъ кръстенъ отъ владиката и наименуванъ Димитръ.

До пристиганието на рускитѣ войски, управлението се намирало въ рѣцѣтъ на владиката.

Посрещанието на войскитѣ станало съ голѣмо тържество. Учителя Чинтуловъ държалъ рѣчь и цѣла седмица населението празновоало.

Освѣнъ въ града, въ Сливенската околия имало 1690 кѣщии изгорени, 600 здания, 9 църкви и 762 д. убити.

Петъ-дневното страдание на българското население въ гр. Ямболъ. Укрѣпления въ града не били построявани. Войска дохождала и преминавала, а напоследъкъ се установили до 200 д. войници.

Прѣвъ м. Юлий, когато руситѣ бѣхх пристигнали до Н. Загора, турското население избѣгнало къмъ Одринъ, а по молбата на българетѣ каймакамина останалъ въ града. Той заповѣдалъ на българетѣ да се въоръжатъ и да се пазятъ отъ нахлуванието на черкези и башибозуци, които нѣколко пѣти се опитали, нѣ не имъ се удало да влезатъ вътрѣ.

Руситѣ слѣдъ като се оттеглиха надъ Шипка, турското население почна да се завръща.

Каймакамина наскоро заминалъ за Цариградъ и взелъ да предава нѣкои отъ българетѣ, особно онѣзи които се показали по способни да се защищаватъ съ оржие въ рѣцѣ противъ черкезитѣ.